

A HÁROM FONÓASSZONY

Volt egyszer egy szegény asszony s ennek egy leánya. Ez a leány olyan lusta volt, hogy hetedhét országban nem volt párja a lustaságban. Hiába kérte az anyja szép szóval, csúf szóval, hogy: fonj, Pila fonj, annak ugyan beszélhetett, az egyik fülén be, a másikon ki, Pila csak egy orsó fonalat sem font, kezét, lábát összerakta s lustálkodott egész nap. De bizony az asszonyt elhagyta a béketűrése, elé a guzsaly nyelét s úgy megrakta Pilát erről is, túlról is, hogy bögve szaladt ki az utcára. Éppen akkor járt arra felé a királyné aranyas hintáján, látja a leányt, hallja keserves sírását, megésett a szíve s bement a szegény asszonyhoz, hadd kérdeje meg, mért verte meg a leányát. A szegény asszony szégyellte megvallani az igazat s azt mondta a királynénak:

– Jaj, lelkem királyném, hogy ne vertem volna meg. Mindég fonni akar ez a leány, én pedig szegény asszony vagyok, s nem győzöm kenderrel meg lennel.

– Bizony, ha annyira szereti a fonást, add hozzám a lányodat, van ott len is, kender is elég, fonhat, amíg a kedve tartja.

Hiszen örült a szegény asszony, adta jó szívvvel a leányát, hogy ne adta volna, de bezzeg ment a leány is örömmel, hogy ne ment volna! Gondolta magában, még csak ott lustálkodhatik Isten igazában.

Na, megérkeznek a palotába s ott a királyné mindjárt elvezeti a leányt egy nagy szobába, mely az aljától a padlásig telis tele volt kenderrel. Mondta a leánynak:

No Pila, ülj le ide s fonjad a kendert! Ha mind felfonod, ami itt van, nem nézem a szegénységedet, feleségül vetetlek a legidősebb fiammal.

Hej, Uram Jézus, megijedt a leány, de hogy megijedt! Hiszen annyi kender volt ott, hogy élne háromszáz esztendeig s fonna mindennap reggeltől estig, akkor sem tudná felfonni. Mikor magára maradt, elkezdett sírni keservesen s három nap úgy ült magában, mint a halálraitélt. Jó negyednap a királyné, hadd lám, mennyit font Pila, s erősen elcsudálkozott, mikor látta, hogy még bele sem kezdett.

– Hát te mit csináltál három teljes nap? – kérdezte a királyné.

– Felséges királyném, meg ne haragudjon, de örökösen sírtam, merthogy távol estem az édesanyámtól.

– Hiszem, hiszem, mondotta a királyné, de holnap reggel mégis csak kezdj bele a fonásba.

Na, most már csakugyan elkeseredett a leány, nem tudta mit kezdjen, merre facsarodjék nagy szorultságában. Egy darabig üldögélt, aztán fel s alá járt a szobában, gondolt erre, gondolt arra, mindenre gondolt, csak éppen a fonásra nem. Nagy bújában, bánatában kihajolt az ablakon s nézett le az útra, hátha valahogy innét megszabadulhatna. Amint nézelődnék, arra felé tart három öregasszony. De még ilyen asszonyokat sem látott világ életében. Az egyiknek olyan széles volt az ülökéje, mint egy kemence, a másiknak az ajka térdig fittyent, a harmadiknak pedig vastag, kemény volt a hüvelykujja, de olyan vastag, olyan idétlen, hogy megborzadott tőle.

Megáll a három asszony az ablak alatt, felnéznek, látják a leányt kisírt szemmel s kérdik: mi baja? Elmondja a leány, hogy mely nagy bajba keveredett, de a vénasszonyok nagyot kacagtak: hát még ez is baj?

– Tudod, mit? Ha megígéred, hogy meghívsz a lakodalomra, asztalod mellé ültetsz, mind egy szálíg felfonjuk a kendert.

– Hogyne hívnálak meg, örvendezett a leány, csak jertek be s fonjatok!

Fölmentek a vénasszonyok, mindjárt fonni kezdtek, pergett a három orsó, fogyott a kender, de úgy fogyott, hogy az csupa csuda. A királyné mindennap meglátogatta Pilát, de a vénasszonyokat ügyesen elrejtette s a királyné nem győzte dicsérni a leányt: bizony mondom, ilyen ügyes fonóleányt még nem láttam. Csak fonj, Pila, fonj, biztatta a királyné s én is megtartom a szavamat.

Még három nap sem telt el, a vén asszonyok mind egy szálíg felfonták a kendert, elbúcsúztak Pilától, de ugyancsak lelkére kötötték, hogy meg ne feledkezzék róluk.

Jött a királyné, látja, hogy Pila mind felfonta a kendert. Hívatja a fiát, ez is örült, hogy az anyja ilyen ügyes, szorgalmatos leányt szerzett neki. Nem is gondolkozott sokáig a királyfi, azt mondta: te az enyém, én a tied, ásó, kapa s a nagy harang válasszon el minket.

No, jó, kitűzték a lakodalom napját s Pila nem is feledkezett meg a három vénasszonyról. Azt mondta a királynénak s a királyfinak, hogy van neki három nagynénje, szeretné, ha azokat is meghívnák a lakodalomra. Jó szívvel teljesítették a kívánságát, meghívták a vénasszonyokat, azok el is jöttek pontosan, de a királyfi majd hanyatt esett, mikor meglátta az éktelen csúf asszonyokat.

Hogy lehet ilyen szép leánynak ilyen csúf atyafisága? – kérdezte a királyfi elszörnyülködve. De még nem is felelhetett Pila, a királyfi odament a széles-lapos ülőkékű asszonyhoz s kérdezte tőle:

– Ugyan bizony, néne, mitől laposodott úgy meg a kend ülőkéje?

– Jaj, lelkem királyfi, a sok üléstől. Mióta az eszemet bírom, mindig ülök, mert teljes életemben mindig fontam.

Most a lefittyent ajkút szólította meg a királyfi:

– Hát magának mitől fittyent le az ajka néném asszony?

– Mitől-e? Attól, hogy egész életemben nyálaztam a kendert fonás közben.

Megy a harmadikhoz, a bütykös ujjú vénasszonyhoz:

– Hát kendnek, néne, mitől bütykösödött meg a hüvelykujja?

– Az bizony attól, hogy teljes életemben sodrottam a fonalat.

Hej, megijedt a királyfi szörnyen. Hiszen akkor az ő feleségéből is ilyen éktelen csúf vénasszony lesz, mint ezek, ha még ezután is fon. Bezzeg hogy megtiltotta neki a fonást azonnal.

– Többet orsót ne végy a kezébe, értetted-e! – mondta a királyfi.

Hát bizony Pila nem is vett orsót a kezébe azután sem, s úgy belétalálta magát a királynéságba, hogy az már igazán csupa csuda. Még ma is él Pila, ha meg nem halt.

(Forrás: Grimm testvérek összegyűjtött meséi)